

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 381/2022
13.04.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Дубравке Дамјановић, Милене Рашић, Драгана Аћимовића и Радмиле Драгичевић-Дичић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела злостављање и мучење из члана 137. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Николе Перовића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Панчеву 2К.бр.427/20 од 01.09.2021. године и Вишег суда у Панчеву КЖ1 177/21 од 31.01.2022. године, у седници већа одржаној дана 13.04.2022. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Николе Перовића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Панчеву 2К.бр.427/20 од 01.09.2021. године и Вишег суда у Панчеву КЖ1 177/21 од 31.01.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву 2К.бр.427/20 од 01.09.2021. године окривљени АА је оглашен кривим због извршења кривичног дела злостављање и мучење из члана 137. став 3. у вези става 1. КЗ и изречена му је условна осуда којом му је утврђена казна затвора у трајању од 3 (три) месеца и одређено је да се иста неће извршити уколико окривљени за време проверавања од 1 (једне) године не учини ново кривично дело.

Истом пресудом оштећени ББ је са неопредељеним имовинскоправним захтевом за накнаду штете упућен на парницу. Окривљени је ослобођен плаћања трошкова кривичног поступка и одређено је да исти падају на терет буџетских средстава суда.

Пресудом Вишег суда у Панчеву КЖ1 177/21 од 31.01.2022. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА - адвоката Николе Перовића и потврђена је пресуда Основног суда у Панчеву 2К.бр.427/20 од 01.09.2021. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Никола Перовић, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи пресуде Основног суда у Панчеву 2К.бр.427/20 од 01.09.2021. године и Вишег суда у Панчеву КЖ1 177/21 од 31.01.2022. године тако што ће окривљеног АА ослободити од оптужбе за кривично дело злостављање и мучење из члана 137. став 3. у вези става 1. КЗ или да укине пресуду Вишег суда у Панчеву КЖ1 177/21 од 31.01.2022. године и предмет врати на поновно одлучивање другостепеном суду.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, бранилац окривљеног АА у поднетом захтеву истиче да је суд погрешно применио одредбу члана 137. став 3. у вези става 1. КЗ која се у конкретном случају не може применити, обзиром да се радње окривљеног описане у изреци правноснажне пресуде не могу квалификовати као кривично дело злостављање и мучење из члана 137. став 3. у вези става 1. КЗ за које је суд окривљеног огласио кривим. Наиме, по ставу браниоца окривљеног, из радњи окривљеног описаних у изреци пресуде произилази да суд примену законитих и оправданих полицијских овлашћења од стране окривљеног као полицијског службеника, а то су преглед оштећеног, везивање руку оштећеног службеним лисицама, смештање истог у службено возило и његово привођење, сматра радњама извршења предметног кривичног дела, иако се те радње не могу сматрати радњама којима се по објективним критеријумима и схватањима која постоје у датој средини вређа осећај достојанства личности оштећеног лица, а што је неопходно за постојање предметног кривичног дела, већ се у конкретном случају ради искључиво о субјективном непријатном осећају оштећеног који према објективним критеријумима не може проузроковати повреду достојанства личности као последицу предметног кривичног дела.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Кривично дело злостављање и мучење из члана 137. став 1. Кривичног законика чини онај ко злоставља другог или према њему поступа на начин којим се вређа људско достојанство. Квалификовани облик кривичног дела злостављање и мучење из става 3. члана 137. КЗ постоји ако дело из става 1. и 2. овог члана учини службено лице у вршењу службе.

Радња извршења кривичног дела злостављање (став 1.) постављена је алтернативно као злостављање или као поступање на начин којим се вређа људско достојанство. Злостављање подразумева предузимање одређених радњи које код пасивног субјекта проузрокују одређене телесне или душевне патње слабијег интензитета.

Имајући у виду цитирани законски опис бића кривичног дела злостављање и мучење из члана 137. став 3. у вези става 1. КЗ, те да је у чињеничном опису кривичног дела утврђеном у изреци правоснажне пресуде наведено да је окривљени АА „... као полицијски службеник ПУ Панчево – ПС ..., у вршењу службе злостављао другог ..., тако што се након што је упућен од стране дежурне службе ПС ... у седећи на задњем седишту поред оштећеног ББ истом задао два удараца песницом у пределу лица и један ударац песницом у пределу леђа, а када је полицијски службеник ВВ у једном тренутку зауставио службено возило на последњој аутобуској станици у ..., оба полицијска службеника су изашли из службеног возила и извадили службене пиштоље, којом приликом је полицијски службеник ВВ „млатарао пиштољем“, док је окривљени службени пиштољ прислонио оштећеном ББ на леви образ и запретио му да ће га убити ...“, то, по налажењу Врховног касационог суда, јасно и недвосмислено произилази да је суд описане радње окривљеног АА правилно правно квалификовао као кривично дело злостављање и мучење из члана 137. став 3. у вези става 1. КЗ, правилно примењујући овај члан у конкретном случају, па се стога као неосновани оцењују наводи браниоца окривљеног којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

Супротно наводима браниоца окривљеног, нижестепени судови предузимање критичном приликом законитих полицијских овлашћења од стране окривљеног АА као полицијског службеника у вршењу службе и то стављање лисица оштећеном на руке и гурање истог на задње седиште службеног возила не сматрају радњом извршења предметног кривичног дела, већ су у изреци пресуде ове радње окривљеног наведене само као радње које су претходиле злостављању, а што је јасно утврђено у изреци првостепене пресуде. Окривљеном је у конкретном случају као радња извршења предметног кривичног дела стављена на терет радња злостављање другог - оштећеног и за исту је оглашен кривим, а није му стављена на терет друга алтернативно постављена радња извршења предметног кривичног дела и то радња поступања на начин којим се вређа људско достојанство оштећеног како то погрешно сматра бранилац окривљеног. Наиме, радња извршења предметног кривичног дела се састоји од више сукцесивно предузетих радњи од стране окривљеног - полицијског службеника којима он у вршењу службе злоставља оштећеног, односно у конкретном случају се састоји у томе што је окривљени, након предузимања законитих полицијских овлашћења, оштећеном задао два удараца песницом у пределу лица и један ударац песницом у пределу леђа, те је затим службени пиштољ прислонио оштећеном на леви образ и запретио му да ће га убити, а које радње окривљеног су код оштећеног проузроковале одређене телесне, односно душевне патње слабијег интензитета.

У осталом делу захтева за заштиту законитости, указујући да се из неразумљивог одређења низа сукцесивно предузетих радњи окривљеног које су наведене у изреци првостепене пресуде не може закључити којом конкретно радњом

окривљеног је оштећени био злостављан, односно којом радњом је проузрокована повреда достојанства личности оштећеног као последица предметног кривичног дела, бранилац окривљеног, по налажењу овога суда у суштини указује на неразумљивост изреке првостепене пресуде, односно на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, а што није дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног, односно његовог браниоца у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, па Врховни касациони суд ове наводе захтева није ни разматрао.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Николе Перовића, то је Врховни касациони суд на основу члана 491. став 1. ЗКП наведени захтев браниоца окривљеног одбио као неоснован.

Записничар-саветник
Снежана Лазин, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.